

[Tyroll]

ceevnen. Det er dog klart, at det er et vigtigt element i konkurrencestyrkelsen at få bremset væksten i lønomkostningerne og at sikre, at disse ikke stiger stærkere end i de lande, vi konkurrerer med. Det må vurderes, at der gennem de forslag, der er fremlagt, er skabt mulighed for en dæmpning af omkostningsopgangen i de kommende 2 år. Af mindst lige så stor betydning er det, at den hidtidige gunstige produktivitetsudvikling fortsætter. Det er altså omkostningsopgangen og produktivitetsudviklingen, der har interesse. Det er ikke andre områder. Det siges også, at man ikke er i stand til at vurdere, hvordan samspillet mellem lønudviklingen og produktivitetsudviklingen vil slå igennem på betalingsbalancestillingen.

Man er altså ikke i stand til at vurdere den politik, man har lagt frem her. Man er ikke i stand til at komme med nogle klare bud på, hvad virkningen vil blive af dette. VS har forsøgt at få belyst forventningerne og forsøgt at få belyst, hvad det er for nogle modeller, man arbejder med fra socialdemokratiets side for at få disse resultater. På disse bestræbelser kom der et svar forleden dag, som hr. Wilhjelm kunne fremlægge ved første behandling af disse lovforslag. Her blev det sagt klart, hvad det er, man kan forvente sig, og hvilke resultater der i givet fald skal opnås.

Hvis lønudviklingen på det private arbejdsmarked til stadighed holdes 1 pct. lavere pr. år end i resten af verden, så vil der i bedste fald efter 4 år være en forbedring af betalingsbalancen på ½ mia kr. samt en beskæftigelsesforøgelse på 12.000 job. Hvis vi går ud fra de oplysninger, der foreligger fra regeringen, så kan man forudsige, at hvis man skulle klare et problem med en arbejdsløshed på omkring 200.000, og hvis man skulle klare et betalingsbalanceunderskud på en halv snes milliarder, så forudsætter det faktisk, at man skal sørge for et årligt lønfald på ca. 20 pct.

Er det det, socialdemokratiet vil have gennemført? Er det disse 20 pct., man ønsker at få gennemført og få ramt arbejderklassen med? Intet svar har man, og man har altså ikke engang nogen overvejelser om, hvordan dette vil komme til at se ud. Man har ikke engang en overvejelse om, hvad det vil sige at ligge 1 pct. under lønniveauet i andre lande. Man fører simpelt hen lønpolitik i blinde

uden resultater. Ikke alene er det helt hen i vejret at gribe ind i overenskomstforhandlingerne, men ydermere fører man simpelt hen politik med bind for øjnene, tilsyneladende altså uden resultater, men dog alligevel med nogle klare resultater: kapitalister og arbejdsgivere får forøget deres formue. VS har forsøgt at få det nærmere belyst under udvalgsbehandlingen, men karakteristisk nok har det været svært at få lige så nøjagtige belysninger af udviklingen i kapitalgevinster m. m., som man har kunnet komme med på andre områder, når det drejer sig om lønindtægter. Denne side bekymrer man sig ganske enkelt ikke om.

Men noget fik vi dog frem, som viser hulheden i argumentationen for lønpolitikken. Hvis vi ser på produktivitetstigningerne, så taler oplysningerne faktisk for sig selv. Vi fik oplyst, at når det drejer sig om indtægtsfremgangen for det private erhvervsliv, så har man set en fremgang i forhold til bruttofaktoringkomsten på 2 pct. om året, regnet i 1970-priser, fra 1969 til 1978. Det vil sige en fremgang på 18 pct. i denne periode. Vi har fået at vide, at antallet af fuldtidsbeskæftigede er reduceret med i gennemsnit 1 pct. om året, og alligevel har der været fremgang. Arbejdsstyrken er i denne periode gået tilbage med 9 pct. Derudover er antallet af arbejdstimer pr. år faldet med 1 pct., det vil sige også en 9 pct.s reduktion i antallet af arbejdstimer, men stadig væk har det vist fremgang.

Produktiviteten i de private erhverv skulle således være steget med 4 pct. årligt i denne periode. Det vil sige, at i hele denne periode har der været en produktivitetstigning på 36 pct. Og så kunne man begynde at overveje, om det ikke skulle kunne give mulighed for en forøget investering. Men hvis man ser på investeringsomfanget i denne periode, så er der tale om, at man i hele denne periode med denne produktivitetstigning på 36 pct. har øget andelen af investeringer i forhold til bruttofaktoringkomsten med 1,6 pct. Det er jo storslået, at man med denne fremgang har kunnet investere så meget fra dette erhvervslivs side, som man altså ikke interesserer sig for, når det er et spørgsmål om at få produktionen i gang. Det er sådan set det, der ligger i de resultater, man kan se af den lønpolitik, der føres.